

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: *Simonyi Sándor*

Cím: *Gombamódra szaporodnak a pesti szellemidézők és szellembuvárok*

Forrás: *Friss Újság*

Bn.
(Hely)

1926. 6. 20.
(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgv *133.9*

Hely

Idő

"1926"

Személy

Helyszám

Közp

Gombamódra szaporodnak a pesti szellemidézők és szellembuvárok

Rádiómuzsika és táncoló asztalkák minden lakásban. — Likőr és sonkás zsemle mellett idéznek szellemeket. — Dávid király szelleme nem nyilatkozott a numerus clauzusról. — Bertuska kettős lenye. — Vitatkozás a spiritiszták pesti királynőjével.

A mikor a legvéresebben pusztított a világháború Budapesten gombamód elszaporodtak a spiritiszták. Most megint ilyen jelenséget lehet észlelni, nyilván azért, mert a gazdasági viszonyok visznek végbe olyan pusztítást, ami már-nár fölér egy kisebbfajta háborúval. Egyáltalán, amikor a szilárd talaj kicsuszlik a lábak alól, az emberek egy része menten a titokzatosságok felé menekül a földi gondok elől. Ez persze még mindig jobb, mint az öngyilkosság, bár szintén kevés a praktikus értelme.

Minden házban rádió és szellemidéző asztalka

Miután olvasóink köréből is sokan felhívták figyelmünket a pesti spiritiszták térhódítására és pro- és kontra megjegyzések sorával árasztottak el bennünket: hönünk alá vettük az egész levél-paksamétát és utnak indultunk megke-rezni a pesti spiritiszták papáját, akinek szavára tulvilági lelkek raja hajlandó elárasztani azt a helyet, ahova a spiritisztavezér kirendeli őket. Nagy meglepetés ért.

— Nekünk nincs vezérünk, — mondotta az illető, aki különben miniszteri tisztviselő és nagyon kérem, ne írja ki a nevemet. Pár év előtt elég kellemetlenségem volt már, amikor fálnak vitt

bennünket az a bizonyos László László, akinek szellemeiről kiderült, hogy libazsiros vattából készültek.

— De ugyebár méltóságos uram, — kérdeztem, — van olyan szellem is, amelynek materiája nem vatta és libazsir?

A méltóságos ur méltatlankodva fogadta ezt a kérdést. Azt hitte, tréfálkozom és így felelt:

— Ne tessék gonyolódni. Nagyon könnyen kerülhet olyan helyzetbe, hogy valamelyik rosszindulatu, vagy gonosz szellem a nyakába csimpszakodik és nehezen fog szabadulni.

Ijedten tapogattam meg a nyakam, látha már ott csimpszakodik a gonosz szellem; de egyelőre még nem volt baj. Nem a szellem, csak a gallérom szorongatott.

— Nem vehetnek részt egy szellemidéző szeánszon? — kérdeztem a méltóságos urat.

— Ennek nem volna semmi akadálya, azonban mi zártkörű társaságot alkotunk és társaságunk legtöbb tagja már vidéken nyaral. A tulajdonképpeni spiritizsálet már csak szeptemberben kezdődik újra. Most legfőbb ajánlólevelet adhatok önnek, egy uriaszonyhoz, aki Budán a Rózsadombon lakik és igen tekintélyes tagja a pesti spiritizsata-társadalomnak. Talán ő majd tart egy

A médium mögött megjelenik a materializált szellem képe fehér köntösben. (Fényképfelvétel nyomán készült kép.)

szeánszot, ahol megismerkedhet a spirítizmus elemeivel.

— A Rózsadombra másszak fel egy kis spiritizmusért?! Nem akadna közelebb a városban egy szellemidéző hölgy, — próbáltam ellenkezni, hogy ne kelljen a Zivatar-uccába kutyagolnom. Zivataros, esős nap volt éppen: meg lehet érteni ellenkezésemet.

— Nem — felelte a méltóságos ur — nem szolgálhatok közelebbi címmel, bár annyit monhatok, hogy ma Budapesten nemcsak rádió van minden lakásban, hanem szellemidéző asztalka is és polgártársaink s polgártársnőink, hol a párisi jazz-bandet hallgatják, hol pedig Napoleon szellemét idézik meg, ahogy éppen guszatusuk kívánja.

Megkaptam a méltóságos spiritizsata ajánló-sorait és nekivágtam Budának, a szellemidézők pesti királynőjének meg-látogatására.

Likőr és sonkás zsemlye mellett megidéztem Dávid király szellemét

A Rózsadombon a Zivatar-uccában megtaláltam a házat, ahol Nagy Olivérné

önagysága és saját idomított szellemei fogadtak. Illetve a szellemek csak később mutatkoztak be. Előbb önagysága, egy csinos szőke urhölgy barátinőt és ismerőseit mutatta be, miután átadtam ajánló-levelem.

— Hívó, vagy kételkedő lélek ön? — kérdezte — majd hozzátette: — Ha kételkedő és gonyolódó természetű, akkor aligha jelennek meg a szellemek az ön jelenlétében.

— Talán, ha nagyságos asszony kifejtene a szellemek előtt, hogy ámbár két-

nyo. kedő szoktam lenni, ezuttal hívó leszek. Tessék megnyugtatói a szellemeket: velem lehet barátkozni.

Önagysága ezután bevezetett a szalomba, ahol vagy öt-hatan voltunk együtt. Sonkás személyével, majd pedig likórral kínálta meg a társaság tagjait s a hangulat valóban emelkedetté kezdett válni. Bizalommal néztem a szellemidézés elé.

— *Nónát* fogjuk megidézni először — mondotta a háziasszony és így folytatta, egy sápadt magas hölgyhöz fordulva:

— Bertuska, ülj ide, ebbe a székbe és idézd meg nekünk *másodík énedet*, Nónát.

A szellem feje a médium szája közelében tűnik elő. Később kiderült, hogy a szellem-fej libazsírós vattából készült.

Bertuska szót fogadott. Leült, erőse dörzsölni kezdte szemét és mi siri esendben ültünk és vártunk. Pár pillanat alatt

sötétvörös foltok jelentek meg a hölgy szeme körül; olyan lett, mintha valaki hemlokon ütötte volna. Most leoltották a villanycsillárt s csupán egyetlen vörös lámpa világított haloványan a szobában. A hölgy — aki a médium volt — rángatózni kezdett a széken, mélyet sóhajtott, majd tulvilágít mosoly jelent meg az arcán. Megszólt:

— Nona vagyok. Üdvözöllek benneteket testvérsim, De idegen van köztetek.

— Beszélj csak, jó szellem — szólt meg a háziasszony — az idegen barátunk.

Ez az idegen nyilván én voltam és és is közbe akartam szólni. Azt akartam mondani Nagy Olivérénak, hogy mutassa meg a szellemnek a méltóságos ur ajánlólevelét. Erre azonban nem került sor, mert újra Bertuska, illetve most már Nona szólt meg sűrűből jövő fájdalommal hangon:

— Nézzetek a balsarokba, a falon mit láttok?

Odanéztek: kis világító fénypont ragyogott a falon egy pillanatig. Azután a zongora fedele megröppant, mintha föl akart volna emelkedni. Ebben a pillanatban azonban Bertuska is megmozdult; kinyitotta a szemét és így szólt:

— Vége! Nona szelleme kiszállt belőlem.

— Próbálkozzunk Dávid királlyal! — indítványozta egy sápadt fiatalember és ő ült bele a székbe. Őt előbb szuggerálni

kellett. A háziasszony végezte ezt. Vé-gigsimogatta az ifjú arcát és így szólt eközben:

— Akard, hogy Dávid király szelleme költözzék beléd. Akard, akard!

Ezt az urhölgy sokszor elismételte, s most a fiatalember kezdett vonaglni a széken, majd hirtelen mintha megmerevedett volna: — nem mozdult. Kezei a térdein voltak. A homályos szobában mély csönd. Talán a szemem káprázott;

de úgy volt, hogy a fiatalember körül mintha valami fehér fátyolt láttam volna. Ezután koppanások hallatszottak; mintha kavicsok estek volna le a padlóra. A fiatalember mély hangon szólalt meg:

— Dicsértessék az örökkévaló. *Szélah!*

— Dávid szelleme! — sugta felém a háziasszony.

— Örök fényességek ragyognak előttem — folytatta Dávid szelleme. — Az ur zsámolya mellett ülök. Látom népem küzdelmeit.

— Úgyan kérem — sugta vissza — Dávid szelleme nem politizál.

Dávid szelleme tényleg nem mondott semmi aktuálisat. Verseket szavalt, a mélyek a zsoltárokhoz hasonlítottak. Egy hölgy fel is jegyezte minden szavát. A dolog kezdett unalmassá lenni. A likörös asztal mellett állott, ott kezdtem kotorászni. Az volt a szándékom, hogy diszkrétén töltsök egy pohárral és lehörpintem. Legalább jobban mulik az idő. Pechemre azonban a sötétben eldöntöttem az üveget. Az egész

A spiritiszta-lánc közepén delejes á lomba ringotják a szellemlátó médiumot.

Most én sugtam a háziasszonynak:

— Kérdezze meg nagyságos asszony Dávidot, hogy mi a nézete a numerusz klauzusról.

társaság összerendezte. Dávid király is meghökken és abbahagyta a szaválást. A háziasszony felesavarta a villanyt és rémülten láttam, hogy kifolyt az egész

likör, rá a szomszédnőm vörös színű eponzs ruhájára.

— Rottenetes — sikoltott fel a hölgy — ezt a szellem tette. Dávid szelleme. Tudtam, hogy a vörös színű kivágott ruhát nem kedveli.

Nagyon szégyeltem magam, hogy a szegény öreg Dávid királyra kenik az én bűnömöt. Bevallottam, hogy nem Dávid, hanem én döntöttem fel a likörös flaskát. Alig akarta elhinni, majd pedig megvertéssel nézett rám és így szólt:

— Legalább ne izzé volna el Dávid szellemét, aki oly magasztosakat mondott.

Bocsánatot kértem és felajánlottam, hogy kitisztítatom a ruháját. Nem fogadta el.

Mi az igazság?

Szcánsz után beszélgetést folytattam Nagy Olivérnéval.

— Mit higgyen ebből a természettudományosan gondolkodó ember? — kérdeztem.

— Mindent — felelte. — Van tulvilág és vannak szellemek. Vannak apparitjenségek, amikor nehéz tárgyak maguktól levegőbe emelkednek és a médium felé röpülnek. A közelmultban a lapok is irtak ezekről a jelenségekről. Van azután távolbalátás és távolbarészés. Vass József népjóléti miniszter kispap korában Rómában megérezte, hogy odahaza Magyarországon meghalt

az édesapja. Sírni és jajveszékelné kezdett és társainak elmondotta, hogy lelki-szemeivel látta agonizálni és meghalni édesapját. Pár órával később megérkezett a távirat, amelyen édesapja halálának hírért közölték vele.

— Ez lehetett véletlen is. Vass József bizonyára régen aggódott már édesapja sorsáért, s nap-nap után várhatta a halála hírért — mondtam. — A szellem-idézések még hihetlenebbek. Dávid

király szelleme például egyre szavalt. Nem jött ki belőle semmi értelmes mondat. A Nona szellem dolgát sem lehet komolyan venni. A materializációról, a szellemek testté válási jelenségéről minden esetben kiderült, hogy szélhámosok trükkjei.

— Kérem a spiritizmus tudomány — jegyezték meg a társaság tagjai.

— A tudomány mér, számít és kísérletezik. A spiritizmus homályos szobában, gyerekes hókusz-pókuszokkal esz-nál valamit, ami nem több az idegek és a beteges képzelet játékanál.

— Nagy tudósok, mint Crookes fizikus, Charles Richet, Conan Doyle az író és sokan mások is spiritiszták — vetették ellen.

— Ez nem számít. A tudósok és írók agyműködése is meggyengülhet és akkor szélsőségekbe csaphat át. Tény az, hogy a spiritizmus egyetlen értékes eredménnyel nem gazdagította még az emberi tudást.

— Majd eljön ennek is az ideje — felelték és hogy jobban meggyőzzenek, ideadtak néhány szellem-fotografát és spiritisztá-iratot. A fényképek közül néhányat bemutatunk olvasóinknak, az iratok elolvasását pedig megígértem. Azóta elolvastam az iratokat, de őszintén szólva, utána sem lettem híve a spiritizmusnak.

Simonyi Sándor.